

Dissens i Flygtningenævnets afgørelser vedrørende overførsel af familier med mindrerårig børn til Italien efter Dublinforordningen

Mindretallet kan ikke tiltræde stadfæstelsen af Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel af ansøgerne til Italien i henhold til Dublinforordningen og bemærker følgende om grundlaget herfor:

Det italienske indenrigsministeriums brev af 8. juni 2015, betegnet Circular Letter to all Dublin Units, indeholder en kort beskrivelse af SPRAR-systemet og et tilsagn i generelt holdte vendinger om, at 161 "specific places" i nærmere angivne SPRAR-modtagecentre er blevet "reserved for family groups in the framework of the implementation of local reception projects". Ministeriet betoner samtidig, at "Any checks of the abovementioned requirements lie with the competent Authorities for the transfer to Italy of family groups, by means either of their delegates, or of their liaison officers or of Easo personnel with this specific task".

Der er ikke siden brevets fremkomst modtaget nærmere oplysninger om, hvordan de 161 pladser er blevet anvendt, eller hvorvidt dette antal reservede pladser i praksis har vist sig tilstrækkeligt til at dække behovet for modtagelse af børnefamilier, der overføres til Italien efter Dublinforordningen. Sådanne oplysninger fremgår ikke af SPRAR-systemets hjemmeside, hvortil der henvises i brevet. Hjemmesidens engelsksprogede version er ikke blevet opdateret siden 26. juni 2015, og den italienske version ses ikke at indeholde opdaterede konkrete oplysninger om antallet af reservede pladser for eller faktisk modtagelse af børnefamilier efter Dublinforordningen. Ej heller rapporten "The SPRAR System" af 13. juli 2015 indeholder konkrete oplysninger om den faktiske kapacitet til modtagelse af børnefamilier, men alene generelle oplysninger hentet fra SPRAR-systemets hjemmeside samt kort beskrivelse af to besøgte projekter. De gengivne udtalelser fra de italienske myndigheder på mødet den 24. juni 2015 i Dublin Contact Committee – hvorfra der ikke foreligger noget officielt referat – indeholder tilsyneladende heller ikke konkrete oplysninger eller tilsagn om modtagevilkårene for børnefamilier, der bliver overført til Italien efter Dublinforordningen.

På den baggrund og henset til de tidligere konstaterede mangler i det italienske modtagesystem for asylansøgere er det mindretallets opfattelse, at der savnes evidens for den antagelse, at klagerne i de foreliggende sager – tre enlige kvinder og én familie, alle med børn, hvoraf flere er ganske små – vil have fornøden sikkerhed for efter Dublin-overførsel til Italien at blive modtaget under forhold, der er afpasset efter børnenes alder, og som vil sikre familiens enhed.

Det bemærkes i den forbindelse, at det italienske indenrigsministerium i brevet af 8. juni 2015 udtaler, at "the guarantees' request by Member States concerning the reception standards specifically ensured to family groups with minors can be regarded as fulfilled, also in consideration of the principle of mutual trust, underlying the legislation which regulates the relations among Member States". På linje hermed har Udlændingestyrelsen i sine indlæg i sagerne anført, at man har vurderet, at "princippet om gensidig tillid bør lægges til grund i sin helhed".

Den formodning om acceptable modtagevilkår, som dette princip om "gensidig tillid" er udtryk for, blev netop for børnefamiliers vedkommende tilsidesat ved storkammerdommen af 4. november

2014 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen Tarakhel v. Switzerland. Her udtalte Domstolen generelt vedrørende sager om overførsel efter Dublinforordningen, at formodningen om den modtagende stats overholdelse af EMRK kan fraviges, og at den ikke fritager den udsendende stat fra at foretage en ”thorough and individualised examination of the situation of the person concerned” og om nødvendigt suspendere Dublin-overførslen, jf. pr. 104. Ved anvendelse af de generelle principper på sagens konkrete omstændigheder fandt Domstolen med henvisning til børns og børnefamiliers ”extreme vulnerability”, at der i fraværet af ”detailed and reliable information concerning the specific facility, the physical reception conditions and the preservation of the family unit” – oplysninger, som ifølge Domstolen må have karakter af ”individual guarantees” – i tilfælde af overførsel til Italien ville være risiko for behandling af klagerne i strid med EMRK artikel 3, jf. pr. 119, 121 og 122.

Der foreligger efter mindretallets opfattelse ikke tilstrækkelige holdepunkter for, at den hermed tilkendegivne vurdering af vilkårene for Dublin-overførte børnefamilier i Italien senere er blevet fraveget af Menneskerettighedsdomstolen. Afvisningsbeslutningen af 13. januar 2015 i sagen A.M.E. v. Netherlands og dommen af 30. juni 2015 i sagen A.S. v. Switzerland, hvor Domstolen ikke fandt Dublin-overførsel til Italien uforenelig med EMRK artikel 3, angik begge unge, enlige mandlige asylansøgere, hvis personlige situation således adskilte sig fra Tarakhel-familiens. De to afvisningsbeslutninger fra november 2015, som tager stilling til brevet af 8. juni 2015 fra det italienske indenrigsministerium, kan ikke antages at acceptere de heri fremkomne oplysninger som generelt alternativ til de individuelle garantier, som Domstolen tidligere har fundet nødvendige ved overførsel af børnefamilier til Italien.

Sagen J.A. and Others v. Netherlands (afvisningsbeslutning af 3. november 2015) omhandlede således en enlig kvinde med to børn, som på tidspunktet for beslutningen var henholdsvis 16 og 18 år gamle, jf. pr. 26. I sagen A.T.H. v. Netherlands (afvisningsbeslutning af 17. november 2015) var der fremlagt kopi af et brev af 4. maj 2015 fra det italienske indenrigsministerium, som i kraft af sit indhold og sin henvisning til Tarakhel-dommen måtte betragtes som en individuel garanti i forhold til den navngivne asylansøger og hendes barn, jf. pr. 22 og Domstolens omtale heraf i pr. 38.

Endelig bemærkes, at Domstolen i disse afvisningsbeslutninger ikke har fundet anledning til at karakterisere asylansøgerne som ekstremt sårbare på linje med vurderingen i Tarakhel-sagen, jf. ovenfor. I stedet omtales klagerne med henvisning til den tidligere dom M.S.S. v. Belgium and Greece af 21. januar 2011 alene som tilhørende ”a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection”, jf. J.A. and Others v. Netherlands pr. 28 og A.T.H. v. Netherlands pr. 36.

Omend det vel ikke ganske kan udelukkes, at Menneskerettighedsdomstolen med disse beslutninger kan have ønsket at signalere et kursskifte i forhold til Tarakhel-dommen, er der i lyset af de to sagers konkrete omstændigheder ikke det fornødne grundlag for at fastslå, at det med Tarakhel-dommen fra storkammeret i november 2014 etablerede præjudikat i relation til Dublin-overførsel af børnefamilier til Italien skulle være blevet tilsidesat ved de to afvisningsbeslutninger fra november 2015. Disse beslutninger kan efter det ovenfor anførte ikke antages at modificere det krav om

grundig, individuel vurdering af den enkelte persons situation i den modtagende stat, der af storkammeret er blevet fastslået som generelt princip i relation til Dublin-overførsler, jf. Tarakhel-dommens pr. 104.

Som følge af det anførte finder mindretallet, at Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel af klagerne til Italien i fraværet af individuelle garantier bør tilsidesættes, således at klagerne asylysager bliver realitetsbehandlet i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. EU-charterets artikel 4 og EMRK artikel 3. Det er herefter ikke nødvendigt at tage stilling til den selvstændige betydning af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2.

3. februar 2016